

ling i Landsstinget; har Landsstinget i Reglen fulgt det Princip, ikke uden med megen Varsomhed at foretage Realitetsændringer i de Forslag, der have været behandlede i Lagtinget. Dette maa nu vistnok ogsaa erkendes at være meget hensigtsmæssigt, da man i Reglen kun undtagelsesviis kan vente, at der i Landsstinget vil foruden Landsstingsmanden for Færøerne findes Nogen, som har et særdeles Kjendskab til de locale Forhold der. Jeg har derfor ogsaa altid ved de Forslag, der have været behandlede i Lagtinget, taget det størst mulige Hensyn til detses Indstillinger. Men med Billighed kan man dog ikke kræve, at dette Hensyn skal drives videre, end den Grund, hvorpaa det hviler, nødvendigtviis medfører. Naar Sagen ikke dreier sig om saadanne Spørgsmaal, hvortil der udfordres speciel Localkundskab, mener jeg, at Rigsdagen maa være berettiget til at have sin egen Mening om de Forslag, der ere blevne vedtagne af Lagtinget. Naar Lagtinget har erklæret, at der er en Trang til at forbedre de 6 Systslemænds Lønning, fordi den ikke er et passende Bederlag for deres besværlige Arbejde, saa er jeg meget beredvillig til at understøtte ethvert Forslag, som sigter til at afhjælpe denne Trang, naar det kommer for paa et saadant Sted, hvor det maa ansees for at være passende, og naar den ærede Landsstingsmand for Færøerne (Dahlerup) ved sine Dplysninger idag end yderligere har godtgjort, at en saadan Trang virkelig er tilstede, skal jeg ikke have det Mindste imod, hvad Realiteten angaaer, at understøtte et saadant Forslag. Men derimod opstaaer det Spørgsmaal, om her er et passende Sted til at afhjælpe denne Trang. Det forekommer mig ikke at være Tilfældet. Jeg vil ikke videre gaae i Nette med Lagtinget, for at det har valgt et mindre passende Sted til at søge at afhjælpe denne Trang, og ikke mere vil jeg gaae i Nette med den ærede Landsstingsmand for Færøerne, da han specielt er opfordret til

at tage sig af denne Sag. Derimod troer jeg, at Landsstinget maa være varsomt med at slaae ind paa en Vej, som jeg i det Hele taget ikke troer er hensigtsmæssig for Lovgivningsvirksomheden. Naar En har en særdeles Forhjelighed for en speciel Sag, saa har man oftere andetsteds seet, at han har søgt at indbringe den Bestemmelse, som sigtede til at imødekomme dette Duffe, i et Lovforslag, selv om det kun stod i en løs og fjern Forbindelse med den Gjenstand, han søgte at fremme. Nu skal jeg villig indrømme, at det her foreliggende Tilfælde ialtfald ikke hører til de værste; men det forekommer mig dog i det Hele at høre til denne Rathegori. Hvad er nemlig Gjenstanden for det foreliggende Lovforslag? Vi have hørt httre, at det skulde være en Næringslov; dette er nu blevet bestemt modsagt fra flere Sider. Andre have httret, at det skulde være en Politilov; der kunde være Noget, der talte for, at betragte den fra dette Synspunkt. Endelig have vi hørt fra Ministerbordet, at det i Grunden var en Bessatningslov; det skal jeg ikke modsigge og ikke deri see nogen Hindring for at stemme for Lovudkastet, som det er forelagt af Ministeriet; thi jeg hører ikke til dem, der mene, at enhver Bessatningslov ifølge Grundlovens § 52 nødvendigt først skal forelægges for Folkethinget. Jeg troer ikke, at man er berettiget til at udstrække Grundlovens Udtryk, "at Finantsforslaget behandles først i Folkethinget", til enhver Bessatningslov. Dette har jeg tidligere søgt at gjøre gjældende imod, hvad der andetsteds er httret derom, og det er mig meget kjær, i dette Spørgsmaal at have faaet en saa mægtig Allieret som den høitærede Justitsminister. Derimod troer jeg, at Ingen er falden paa, at det var en Lønningsslov, der forelaae. Den ærede Landsstingsmand for Færøerne (Dahlerup) har udtrykkelig sagt, at det netop var hans specielle Hensigt at forbedre Systslemændenes Lønning.